

mladosti, pridružili so se in primerjali medveda drugim, katere so že pobili sami, ali pa drugi znanci. Lovci smo se sešli v dobri Kandaravi gostilni, kamor so tudi fantki vlak pripeljali; v veži in na vagi, katera je že marsikatero divjad pretehtala, skazalo se je tudi zdaj, kdo je najbolje pogodil, koliko zver tehta. Potem pa smo posedli okrog mize in najprvo ustrezali gladu in žeji, a še dolgo potem dobri volji. Drugi dan, ko smo medvedko iz kože dejali, našli smo kroglo za samo kožo na desnem stegnu. Zadelala je v vrat, ranila pluća, pretrgala jetra, izšla na dimljah, preskočila v stegno in prešla skozi stegno do pod kože.

Glas vetróv.

Na domovine meji tam,
 Na góri strmi stal sem sam;
 Na zemljo tujo pred menój
 Pogléd temán je vprt bil moj.
 In veter vzdigne se močán
 Čez tuje zemlje cvetno plan;
 V bregóvje górske pribuči
 Med síve skale in čeri.
 In tod — zdaj milo joče mi,
 Zdaj med skalóvjem stoče mi,
 A zdaj zatuli po bregéh,
 Pretrésc mózeg mi v kostéh! . . .
 O, saj to veter ní močán
 Vršèč čez cvetno to raván;
 In piš in glas to ní vetróv,
 To glas nemirnih je duhóv!
 Očákov to duhovi so,
 Očákov to glasovi so,
 Ki v tuji zemlji spijo zdaj,
 Ki naša bila je nekđaj.

Pač grénko tamkaj spanje spé,
 Odeje tuje jih težé!
 Zató prebridke dan na dan
 Tožbé ječé čez hrib in plan:

„Kjerkoli solnce séva tod,
 Slovanski je prebival rod;
 A tujec tod zdaj širi se,
 Oholo nam šópíri se.“

„Preméhki pač mi bili smo,
 Da zemljo mu pustili smo,
 Da v járem smo vклонíli vrat —
 Robjé postali mu takrát!“

„Tá krivda nam ne dá mirú
 V grobóv stoletnih hladnem dnú.
 Zató pa ví maščújte nas,
 Svarilni naš spoštújte glas!“

„Srcé slovansko ven in ven
 Oklèp obdávaj vam jeklen,
 Ko tujec le za pol pedi
 Zemljé vam vzeti poželi! . . .“

O glas vetróv, resán tako,
 Le túli národu v uhó!
 Tí vnémaj, úči, drámi ga,
 Da tujec ne premámi ga! —

Gorázd.

